

Domnul VIEZURE și RACHETĂ se mută la oraș

Ilustrații de Kai Schüttler

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

LIBRIS

We know
books

Capitolul 1

Casă, dulce casă

Bila se rostogolește prin iarbă, periculos de aproape de margine... și-apoi o ia la vale, printre arbuștii de rozmarin, peste rădăcinile bradului bătrân, pe aleea pietruită și îngustă și prin peticul de iarbă înaltă. Se oprește direct în șanț, în mijlocul urzicilor.

Măiculiță, își spune domnul Viezure, va fi o lovitură complicată.

Poate că n-ar trebui să fie atât de dur cu sine. Dar tocmai în asta constă frumusețea crochetului.

— Nu vrei să mai jucăm și mâine? îl întreabă pe Ratchetă.

Melcul Ratchetă stă cocoțat pe aracul lui și-l privește. Domnul Viezure a încercat de multe ori să îl învețe să joace. Dar îi e greu să țină bâta.

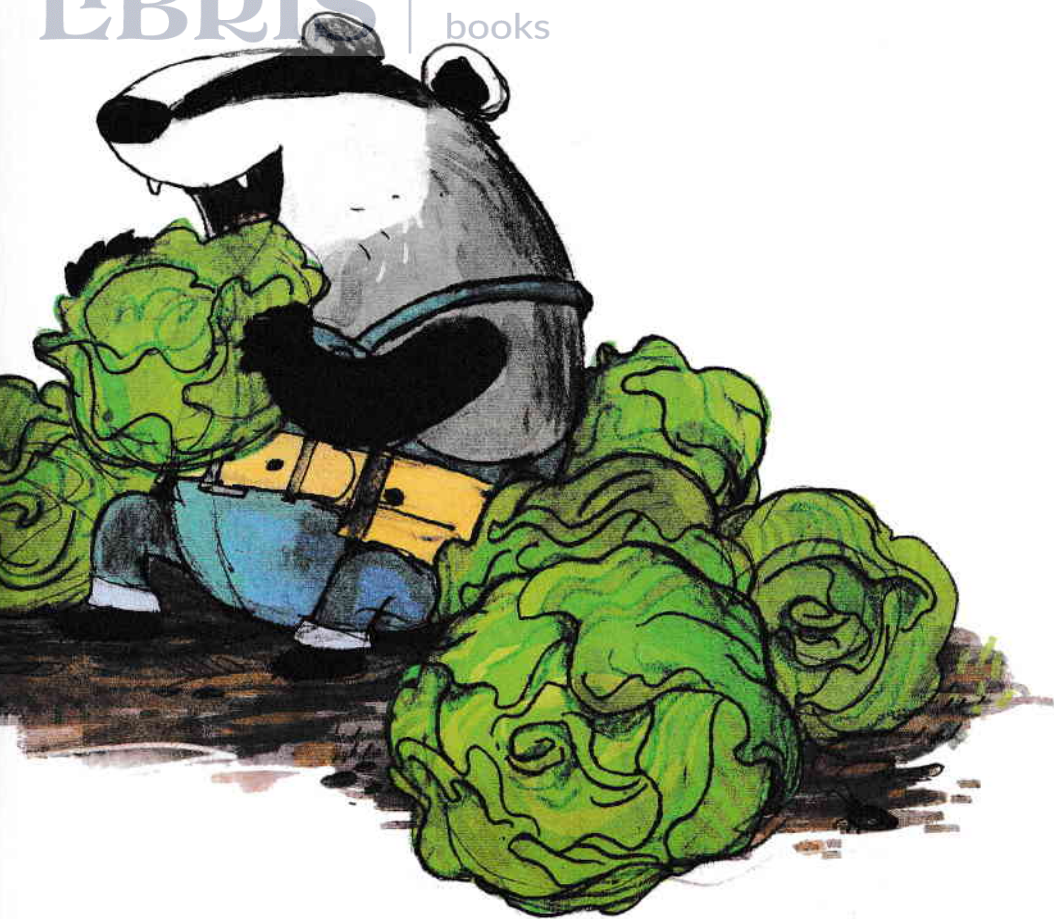

Așa că domnul Viezure joacă de unul singur; în felul ăsta cel puțin știe că sigur va câștiga la final. Chiar dacă acum nu prea pare că are șanse. În plus, Rachetă este un spectator excelent. Îi face galerie chiar și atunci când pierde.

— Cum vrei tu, răspunde Rachetă. Oricum mi-e cam foame.

Domnul Viezure lasă ușurat bâta deoparte și se-ndreaptă alături de prietenul lui spre parcela de legume. Rachetă roade puțină salată. Cu toate că mănâncă pe săturate, planta pare neatinsă. Domnului Viezure nu prea îi e foame, dar când vede cu câtă poftă mănâncă prietenul lui...

— Cred că iau și eu o îmbucătură, spune el.

Când termină de mâncat, nu rămâne nici urmă. Nici urmă de salată adică, fiindcă domnul Vezure a halit-o pe toată.

Sătui și mulțumiți, cei doi se îndreaptă alene spre cutia poștală.

— Oare ne-a scris cineva? întrebă domnul Vezure.

— Hm, nu cred, răspunde Răchetă.